

Sygn. akt I C 200/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.06.2023 r.

sprawy z powództwa (...) Finanse SA w W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

I. Powództwo oddała.

II. Zasądza od powoda (...) Finanse SA w W. na rzecz pozwanego K. C. kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt. I C 200/23

UZASADNIENIE

Powód (...) SA w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego K. C. kwoty 4.304,16 zł wraz z umownymi odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu podniósł, iż w dniu 16.12.2018 r. strony zawarły ramową umowę pożyczki, w oparciu o którą następnie w dniu 12.11.2019r. zawarły umowę pożyczki nr (...), stanowiącą integralną część umowy ramowej. Na podstawie wskazanej umowy z 12.11.2019r. pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę, której nie spłacił.

Pozwany K. C. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości na koszt strony powodowej. W uzasadnieniu zakwestionował istnienie po stronie powoda legitymacji procesowej czynnej, istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami, a także z ostrożności procesowej wskazał na zawarcie w umowie pożyczki klauzul niedozwolonych.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 02.01.2023r. powód (...) SA w W. wniósł do Sądu Rejonowego w Giżycku pozew przeciwko pozwanemu K. C..

dowód: pozew k 3

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest stan faktyczny, wsakazny powyżej. Wynika on bowiem z dokumentów.

Pozostałe wszystkie kwestie, wymienione w treści pozwu okazały się być spornymi. Przede wszystkim wskazać należy, iż strona pozwana zakwestionowała istnienie po stronie powoda legitymacji procesowej czynnej, wskazując, iż nie istnieje stosunek zobowiązaniowy pomiędzy stronami.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 kpc, wedle którego strony zobowiązane są przedstawiać dowody, oraz art. 232 kpc stanowiący, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd dostrzegł, że powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanej jakakolwiek wierzytelność, nie mówiąc już o wierzytelności dochodzonej pozwem. Umowa pożyczki, na istnienie której powód się powoływał miała zostać zawarta w sposób pośredni, tj. przy użyciu Internetu. Zgodnie z treścią tej umowy kolejność zdarzeń mających doprowadzić do zawarcia rzeczonyj umowy przedstawiała się następująco: najpierw przyszły pożyczkobiorca winien był utworzyć profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy. Następnie przyszły pożyczkobiorca miał dokonać weryfikacji swojego rachunku bankowego poprzez jeden z dwóch sposobów – albo przez dokonanie przelewu weryfikacyjnego na podstawie danych oraz instrukcji przekazanych przez pożyczkodawcę albo poprzez skorzystanie z usługi (...), której zasady działania miały być wyjaśnione na platformie pożyczkowej czyli stronie internetowej pożyczkodawcy. Po dokonaniu weryfikacji pożyczkodawca miał być zobowiązany do udostępnienia pożyczkobiorcy (na trwałym nośniku) treści umowy ramowej. Od momenty zakończenia rejestracji przyszłego pożyczkobiorcy miał on mieć możliwość logowania się do utworzonego na platformie pożyczkowej swojego konta klienta m.in. w celu składania wniosków o udzielenie pożyczek.

Następnie pożyczkobiorca miał złożyć prawidłowy wniosek o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę. Dalej pożyczkodawca dokonywał weryfikacji danych przyszłego pożyczkobiorcy i o ile ta weryfikacja przebiegła pomyślnie – udzielał pożyczki pożyczkobiorcy udostępniając tekst umowy ramowej na w/w platformie internetowej. Umowa pożyczki wchodziła w życie w momencie, w którym pożyczkodawca poinformował pożyczkobiorcę, a jeśli kwota przyznanej pożyczki była mniejsza niż wnioskowana – po zaakceptowaniu tego przez pożyczkobiorcę. Następnie pożyczkodawca miał dokonać przelewu środków na rachunek pożyczkobiorcy lub inny wskazany przez pożyczkobiorcę. Taką procedurę przewidywała umowa pożyczki, na którą powoływał się powód. Prowadzi to do wniosku, że powód w niniejszej sprawie powinien był wykazać, że pozwany utworzył (lub posiadał wcześniej) profil klienta, dokonał weryfikacji poprzez przelew weryfikacyjny lub za pomocą enigmatycznie nazwanej ścieżki weryfikacyjnej „Szybka ścieżka”, złożył wniosek o przyznanie pożyczki w określonej wysokości i na określonych zasadach, wreszcie otrzymał środki pieniężne na jego rachunek bankowy oraz umowę pożyczki wraz z formularzem informacyjnym. Tymczasem w sprawie powód przedstawił wyłącznie treść umowy pożyczki (2 sztuki), formularz informacyjny i potwierdzenie przelewu kwoty 2.500,00 na jakiś rachunek bankowy ze wskazaniem, że odbiorcą miałby być pozwany. Niewątpliwie zatem powód nie zaoferował w toku procesu żadnego dokumentu ani innego środka dowodowego na potwierdzenie, że pozwany utworzył profil klienta na stronie internetowej (platformie pożyczkowej), dokonał weryfikacji i złożył wniosek o pożyczkę, będącą przedmiotem sporu. Brak powyższych dowodów uniemożliwia weryfikację twierdzeń powoda, w tym choćby numeru rachunku bankowego, należącego do pozwanego. To zaś podważa twierdzenia powoda co do przekazania pozwanemu kwoty pożyczki – sam fakt wpisania pozwanego jako odbiorcy przelewanych środków pieniężnych nie stanowi potwierdzenia, że rachunek bankowy, na który są przelewane te środki należy do tejże wskazanej osoby. O ile zatem potwierdzenie przelewu złożone przez powoda rzeczywiście jest dowodem, że środki pieniężne zostały przekazane z jakiego konta na jakieś inne konto, o tyle równocześnie nie jest wykazaniem, że końcowo otrzymał je pozwany. Co oczywiste też w realiach niniejszej sprawy – powód nie przedstawił wniosku pozwanego o przyznanie pożyczki.

W efekcie Sąd oddalił powództwo, po myśli zresztą art. 720 § 1 k.c. jak w pkt I sentencji.

O kosztach Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty procesu pozwanej składa się w niniejszej sprawie jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (917,00 zł). Mając przedstawione racje na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.